

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
e-rara

Τὰ σωζόμενα

Τῶν παλαιότατων
Ποιητῶν

ΓΕΩΡΓΙΚΑ,
ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ, καὶ
ΓΝΩΜΙΚΑ.

*Vetustissimum Authorum Georgica,
Bucolica, & Gnomica poemata quae
superfunt.*

Accessit huic Editioni

*Is. Hortiboni Theocriticarum Lectio-
nem libellus.*

Ceterae sequentes paginae indicant.

Apud. hær. E. Vignon.
M. DC.

T Y P O G R A P H V S L E C T O R I
beneuolo S.

*Ne sis nescius, lector, quid in hac nostra editione, prater
ea qua in priora habuisti, sit praestitum, paucis rem habe:*

*Primum Graeca ut quam emendatissime ederentur o-
peram studiosè dedimus:*

*Deinde in Latina interpretatione multa fecimus me-
liora.*

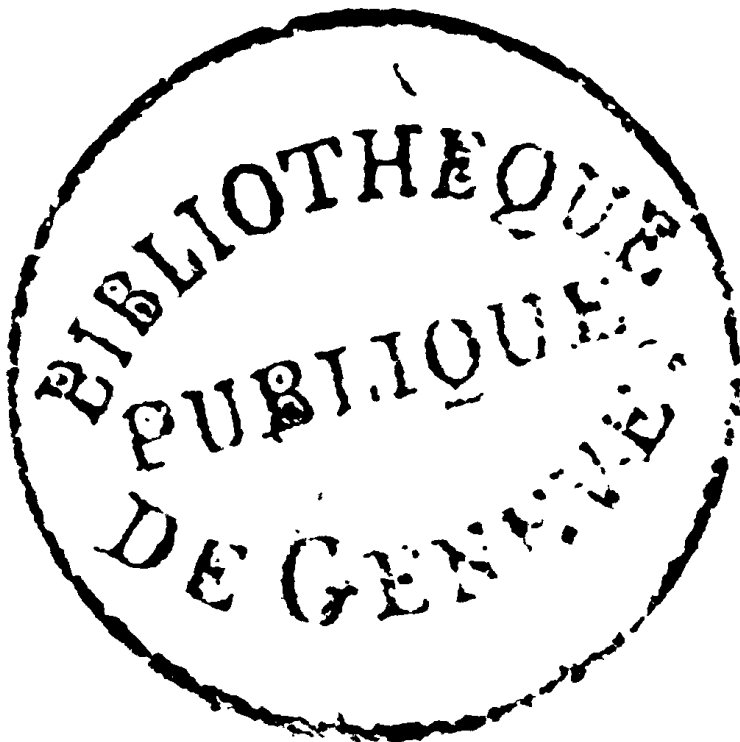
*Tertio, quaedam adiunximus carmina partim Theo-
criti, partim aliorum poetarum, qua in priori deerant:
quodam etiam qua in nullis reperias.*

*Musaei quoque poema & propter elegantiam, & quia
non videbatur argumentum alienum, edere visum est.*

*Postremo, Isaaci Hortiboni Lectionum Theocriticarum,
libellum addidimus, in quo tum Theocriti tum aliorum
poetarum loci non pauci quàm emendatur, quàm explicantur.*

I. CRISPINI de sua editione.
SISTOXV.

*Si decus est paucis quàm plurima dicere, & aplo:
Quidni etiam exiguo claudere multa libro?*

OECONOMICA TOTIVS
OPERIS PRÆFATIO,
TIO,

IOANNIS CRISPINI.

GRAVIORIBVS defessam labori-
bus quid vetat in amœnos nonnunquã
Poëtarum hortos requiescendi gratia
excurrere? Sanè fuit, ea mihi iam dudũ
in promouendis (quoad potui) litera-
rum studiis voluntas, vt quũ à grauioribus illis, imò
primariis Autoribus edendis otij quid superesset,
secundariis qui ad humanitatem pertinent, impen-
derem. Maximè verò iis qui viciniore origini,
vt Plato monet in Philebo, minus attractarum sor-
dium habent: qui verbis lectis, aptis & illustribus
idem efficiunt, quod pictores præstant suis pi-
gmentis candoris ac ruboris, & aliis cuiusque ge-
neris coloribus scitè omnino adhibitis & elegan-
ter. Aequum superioribus annis ab Homero Poë-
tarum principe cœptum esset, nunc alterum ab il-
lo, Hesiodum Ascræum illi Ἡσιόδον, Theognidem
quoque & Phœcyli dem: Theocritum aliòsque pri-
marios Poetas, qui ob excellentis & exquisitæ
scriptionis dotes vetustatem ferre potuerunt,
prosequi non iniucundum duximus ea forma quæ
& domi & foris oblectet, nec impediat circumges-
santem. Distinximus quidem eos veluti in tress

classes quarum primam Hesiodi operibus τοῖς αὐτο-
 ζομύοις: secundam Theocrito, ac reliquis Εἰδυμιο-
 χάροις: tertiam ipsi Theognidi cæterisque Γνωμο-
 λόγοις hac exiguitate dedimus, vt in vnum volu-
 men coire omnes possint, quorum seriem subiecta
 huic Epistolæ tabula demonstrabit.

Quid porro præstitum sit hac editione non est
 pluribus recensendum: ipsa re cognoscent candidi
 Lectores: ne aut prolixiori præfatione periucun-
 dam horum Poëtarum lectionem remorer, aut ve-
 recundix terminos nimia commendatione transi-
 liam. Spero equidem susceptum hunc laborem in-
 que eo doctorum virorum præstitam operam atque
 industriam studiosis nec inutilem nec ingratam
 futuram, cum & Latina versio, quæ de Græcis fide-
 liter expressa est, omnibus è regione coniuncta
 detur: tum etiam breuibus ea annotationibus in-
 dicata sint quæ necessaria erant, huiusque enchi-
 ridioli modulo potissimum conueniebant.

Atque vt ingenuè semper agnouimus à quibus
 profecimus, præter eos quorum elucubrata studia
 in hos Poëtas citata extant, pleraq; nobis benignè
 communicauit D. Portus Cretensis, vir Græcè atque
 Latinè doctissimus: multa etiā apud B. Marcuardū
 contulit C. Auberius Triumcurianus, præsertim in
 iis quæ Simmiae Rhodio attribuuntur: quæ præter-
 quam quòd sunt ἀνίγματα arbitratu veteris Au-
 toris efficta, corruptissima erant. Ioannes Pediafi-
 mus Theocriti Σύνεργα declaraturus, quantis dif-
 ficultatibus afficeretur, antè testificatus est his ver-
 bis: τὸ δὴ τ' Θεοκρίτου σύνεργα ἀνίγματα μὲν ἑμοίον,
 διὰ τὸ πλὴν τῶν μεταλήψεων πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκρο-
 στηῶς τῶν μνημονόδοις ἐστειλῶν ἔχεισθαι, καὶ τὸ ἐλθεῖν
 τῆς σωτάξεως: καὶ ταῦτα μὴ καὶ πλεὶς ἀπὸ κλύ. σωτῆς δὲ
 ἀλλὰ πῶς ἐκφυλῶν, πολλὰ μὲν ἔμποισαν ἀσπίφειν. Quæ
 sanè præfatio æquius de Ouo, Alis, ac Securi, æni-
 gmaticis

T O T I V S . O P E R I S .

gmatis Simmiae commentis prædici vsurpari-
que meritò. possent. Hæc verò breuibus idcirco
non abs re præfatur, vt intelligant studiosi adole-
scentes, perexiguos quidem dari hos libellos, sed
refertos tanta Poëtarum veterum gaza, tam mul-
tiplici rerum sententiarumque grauitate ac varie-
tate plenos, vt maiora volumina non solum ope-
rarum & operis difficultate superent, verum etiam
utilitatem gratæ compendio & his præfer-
tium temporibus alioqui pertur-
batissimis, coniunctam
habeant.

P O E T A R V M Q V I T R I -
bus distinctis libris, vno tamen *in* *extremo*
comprehenduntur, ca-
talogus.

I.

G E O R G I C A .

H E S I O D I A S C R A E I ,

O P E R A & D I E S .

Apud veteres ediscebant pueri Hesiodum, cuius
autoritas tanta erat vt ipsius carmina tan-
quam oracula & *ἐξόμματα* quædam commu-
ni sermone vsurparentur.

S C V T V M H E R C V L I S .

Dionysius Longinus Rhetor, in libro *de* *u* *sc* *is*,
quem hoc ipso anno edidimus, videtur am-
bigere an Aspis sit Hesiodi genuinum opus.

a. ij.

OECONOMIA

Annotationes in Εἰσαὶ ἠΐψας , Philippo Mel:po-
tissimūm, Frisio & Garbitio debentur.

THEOGONIA eiusdem Poet. Cui addita ge-
nealogiarum compendiaria descriptio, nobis à
• D. Porio Cretensi communicata, plurimum lucis
adfert.

II.

THEOCOLICA.

THEOCRITIS RACVSI
Eidyllia , apta ad Poetices principia excolenda,
quæ à primis pastorum quietis meditationibus
profecta dicuntur. Virgilius à *Pastoribus* exorsus
ad *Aratores* se transtulit: & ab Aratoribus ad *He-
roas* : qui etiam Pastorum requiem in ipso Eclo-
gæ i. principio ob oculos posuit,

Tityre tu patula recubans sub tegmine fagi, &c.

V. Vvinsemius aliique hæc Eidyllia exposuerunt.

SIMMIÆ RHODII, OUVM. ALAS. SECURIM

Restituit suis metris , enodatèque exposuit Aube-
rius.

MOSCHI Syracusij,

PIONIS Smyrnæi Eidyllia , ex A. Mekerchi,
tum ex Ful. Vrsini scriptis aucta.

AVSONII elegans Eidyllium, Græcis versi-
bus à Fed. Iamotio redditum.

III.

GNOMICA.

THEOGNIDIS Megarensis vetustissimi
Poetæ sententiæ elegiacæ annotationibus selectis
E. Vineti, I. Hertelij, I. Schegkij, aliorūque lucu-
brationibus expolitæ.

T O T I V S O P E R I S.

P H O C Y L I D I S pœma admonitorium.

P Y T H A G O R A E carmina aurea scholiis
V. Amerpachij aliorūq; obseruationibus illustrata.

S O L O N I S sententiæ quæ supersunt,

T Y R T A E I varia,

S I M O N I D I S pleraque,

R H I A N I,

N A V M A C H I I,

P A N T A S I D I S,

O R P H E I,

M I M N E R M I,

L I N I,

C A L L I M A C H I,

E V E N I P A R I I,

E R A T O S T H E N I S,

M E N E C R A T I S,

P O S I D I P P I,

M E T H O D O R I,

T I M O C L I S. Quorum sententiæ pleræque
multi magni scriptores veluti axiomata & ora-
cula non sine honoris præfatione citarunt, Plato
(inquam) Aristoteles, Xenophon, Plutarchus,
Athenæus, Dion, Chrysostomus, Philo Iudæus:
ac de Patribus Græcis Clemens Alexandrinus, ac
Basiliius cognomento Magnus.

H O S P O E T A S I N S E Q V I-
tur eadem tertia Enchiridij parte,

S E N A R I O R V M Libellus, continens
aliorum quoque Poëtarum sententiæ: quemad-
modum ex Indice ad calcem illius tertiæ partis
apposito constabit.

A D D I T A sunt eiusdem cum superioribus
argumenti nonnulla ex veterum Comicorum
fragmentis: quorum nomina idem Index com-
monstrat.

Fruere his, ô Philomuse, & nostris studiis faue.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

Μ Ο Υ Σ Ο Υ Τ Α Κ Α Θ
 ρ ο Λ α ν δ ου.

I V S Æ I D E H E R O
 ne & Leandro poe na e e
 gantiss m im

Γ. ῥ.

Εἰς Μουσῶν ὀπιτάφιον.

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχ' τὸ φαληρικὸν οὐδαν
Μουσῶν ραδίμην πῶμ' ὑπὸ τῷ δὲ τάφῳ.

In Musaeum epitaphium.

*Eumolpi charum tenet ora Phalerica gnatum
Musaeum cassum corpore in hoc tumulo.*

Sed cum quatuor fuisse Musaeos à Suida tractatur, vixne ex iis, an alius quispiam hic noster fuerit, inquirendum. De eo scripsit in Notis suis ad Laertium Is. Hortus.

ΑΛΛΟΣ Ο ΡΟΜΑΙΟΣ ΤΟΙΣ
αποσταλμένοις ἀπεκρίθη.

ΜΟΥΣΑΙΟΝ τὸν παλαιότατον πειντὺν ἡ-
δέησα προσιμιάζειν τῷ τε Αἰσικτῇ, καὶ τῷ
σεφῶν τοῖς ἐτέροις αὐτίκα δι' ἐμοῦ ἐντυπη-
σομῆσιν, τῷ τε (ἔ) αὐτὸν ἡδίστον ἅμα καὶ λο-
γώτατον, καὶ μάλιστα ὡς αὐτὸς εἶδεν τὰ παρὰ τούτου τῷ
Οὐιδίῳ δανείδεντα δαίμονας τῷ ὄντι καὶ θυμῷ, καὶ ὅ-
πως αὐτὸν ἐμιμήσατο ἐν ταῖς Ηρώδης καὶ Λεαίδου πρὸς
ἀλλήλους ὁπιολαῖς. λαμβάνει τ' οὐδ' οὐτὶ τὸ βιβλίδιον. ἔ-
πειτα μὲν τοι, δοῦτε δὲ τὰ χεῖματα, ἵν' ἔχω, καὶ αὐτὸς πε-
ρίζωσιν ὑμῖν πᾶσαι τὰς τῆς ἐλκύνων ἀρίστας βίβλους, καὶ
ὅντος εἰ δώτετε, δώσω· ὅτι ἐκ ἔχω ἐντυπύει αὐτὸν χημά-
των πολλῶν. πισθεύετε τοῖς ἐκ ἐκείνων ἐμπροσθέντι, καὶ
πάντων μάλιστα ἔτι πρὸς λέγοντι Δημοκρίτῳ, Δεῖ δὲ χη-
μάτων, καὶ αὐτὸν τούτων ἐδείξαι ὅτι γλυκύτατα τῆς δεινότητος ἐσ-
τὶν ὁ φ. λοχημάτων ἔχων, μέλλον δὲ τοῖς τοιούτοις ἀπε-
χθονόμηνος ταῦτά γε εἶρηκα καὶ περὶ χημάτων αὐτὸν ἐ-
δωκεῖν ὅτι ὑμεῖς μὲν ὑπερβαλόντως ἐφίεσθε,
αὐτοὶ δὲ πολλὰ μέχρη καὶ δαπάνη, πεποιηκότες διατι-
λοῦμεν. Ἐρράσθη.

MARCI MVSURI CRETENSIS,

Templum erat in Sesto, porriciebant ubi libamenta
 Veneri festinantes quotannis: at arcum
 Vaser amor gestabat, iacularique gestiens,
 Acutè circumspectabat, amaràmque contorsit sagittam
 Matris in sacerdotissam, properansque inhaesit
 Epati Leandri, cum puella praecordia statim transdidisset:
 Vtrique autem Cupidinis eodem perculsi furere,
 Sui potiti sunt, nuptiarumque consciam lucernam
 Clandestinarum posuere: ferreum autem illa sortita
 Sanguinem multiuagis prodidit amantis procellis.
 Et eos luce priuauit, priuauit etiam lusibus veneris:

Eiusdem in Musaeum.

Etiam praecordia inuidia deorum tetigit: nam carminibus
 Laetauit se consecutum Mars premia laborum.
 Id audiens indignatus est, quod sua obumbrauerunt opera
 Tenebrae satis, Martisque non tulit iniuriam amor:
 Musaeoque mandauit: ille verò canebat amantium
 Furorem decerpenti virginitatis florem.
 Laudetur ergo paruis pauxisse marginibus,
 Quae paruis ludens manibus patrauit Cupido.

Μ Α Ρ Κ Ο Υ Μ Ο Υ Σ Ο Υ Ρ Ω Τ Ο Υ
Κ Ρ Η Τ Ο Σ.

Νηὸς ἔλω αὖτ', ὅτε Σησὸν, ἀγίνεον ἦχε θυηλαῖς
Κηφροῦ, Ζυεῖ σπεύδοντες ἐτήσιον αὐταῖρ ὁ τέξον
Οὐλῶ ἔρωσ βάσταζε. διοισθύσαι ᾗ μελῶδες,
Οξέα δειδίλλασκε, πικρὸν δ' ἰδυιεν οἷσόν
Μιῦθ' ἐπ' ἀρήτειραν, ὅτ' ἀπέρχων δ' ἐπελάσθη
Ἡπατι Λειαίδροιο, κόρης φρένας αἶψα κρήσας.
Ἀμφοτέρω δ' ἐπύθου, αὐτῶ πεφορομένοισι οἷσιν,
Ἀλλήλων ἀπόιδυτο, γάμων ᾗ συνίστορα λύχιν
Λαθριδίῳ δῆκαστο, σιδύρειον δὲ λελόχως
Αἶμα, πολυπλάκτης φρυγῶκε προθύνας ἀέλλας.
Καί σφε φάοις μὲν ἄμμερσιν, ἄμμερσιν ᾗ καὶ φιλοπῆτι.

Τοῦ εἰς Μουσαῖον.

Καὶ φρένας ἀδρύσθη θεῶν ἔλε· δὴ γὰρ ἀοιδῶς
Στῶτο λαχεῖν Ἄρης μὲν ὅτ' ἀποινα πόνων.
Τούτῳ κλύων νεμίσσησ' ὅτ' εὖτε ἐπενλώσθεν ἔργοις
Ἀχλὺς ἄδλω, ἀφ' ὅς, τ' ἐχάδεν ὕβριν ἔρωσ.
Μουσαῖα δ' ἐπέτελλεν· ὅδ' ἐκλήιζε ποδέντων
Οἷσιν ἀποδρέψασα παρθενίης κάλυκας.
Λινεῖστω δὲ μικρῶσιν ὅπσιζας σελίδεσσι,
Οὐδ' ὀλίγης παύζων χερσὶν ἔοργον ἔρωσ.

M V S Æ I D E H E R O N E
& Leandro.

*IC Dea occultorum testem lucernam
amorum:*

*Et nocturnum natatorem per mare ve-
starum nuptiarum:*

*Et coitum tenebrosam, quem non vidit
immortalis aurora:*

*Et Sestum & Abydum, ubi nuptia nocturna Herus,
Natantemque Leandrum simul & lucernam audio.
Lucernam annunciantem nuncium Veneris,
Herus nocte-nubentis nuptias-ornantem nuntiam. (piter
Lucernam amoris simulachrum, quam debuit aetherius Iup-
Nocturnum post officium ducere ad consortium astrorum,
Ac ipsam appellasse sponsas-ornantem stellam amorum,
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum,
Nuntiamque servavit in somnium nuptiarum,
Antequam molestus flatus flaret inimicus ventus.
Sed et mihi canenti unum concinne finem
Lucerna extincta, & pereuntis Leandri.*

*Sestus erat & Abydus è regione, prope mare
Vicina sunt urbes: Cupido arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commisit sagittam,
Iuvenem urens & virginem: nomen verò eorum
Suavisque Leander erat, & virgo Hero:
Hac quidem Sestum habitabat, ille verò oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchra stella ambo:
Similes inter se, tu verò si quando illac transibis,
Quære mihi quandam turrin, ubi quondam Sestias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro,
Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,*

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ

καὶ Λέκδρον.

Ι Π Ε διὰ κρυφίων ὅπμάρτυρα λύχινον
ἐροῦται,

Καὶ λύχινον πλωτῆρα θαλασσοπύριν ὑμ-
ναίων·

Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, πὺν ἐκ ἰδεν ἄρδου
τοῦ ἠώς·

Καὶ Σησὸν καὶ Ἀβυδὸν ἐπιγάμος ἐντυχος Ἡρώ·
Νηχέμερόν τε Λέκδρον ἐμῷ, κὶ λύχινον ἐκῶ,
Λύχινον ἀπαγέλλοντα διακτορίῳ Ἀφροδίτης·
Ἡρώϊ τυκτηγάμοιο γαμοςόλον ἀγγελιάτω·
Λύχινον ἔροτις ἀγαλμα, τὸν ὠφελει αἰδέρι· ἔδεις,
Εντύχοι μετ' ἀέθλον ἀγῆν ἐς οὐμήγυριν ἄστρον,
Καί μιν ὅπκλῆσαι νυμφοςόλον ἄστρον ἐρώτων.
Ὅπῃ πέλεν σωέριδες ἐρωμεθέων ὀδυωάωι·
Ἀγγελίῳ δ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμνυαίων
Πρὶν χαλεπὸν πταιῆσιν ἀήμεραι ἐχθρὸν ἀήτι·
Ἀλλ' ἀγε μοι μάλ' ἔπειτα μίαν ξυωάειδε τελευτήν
Λύχινου σβεντυμόμοιο καὶ ὀλυμπίοιο ἱεσάδρου.

Σησὸς ἔλω καὶ Ἀβυδὸς ἐκδυτὶν ἐχέει πόντε·
Γείτοτές εἰσι πόλεις, ἔρως δ' ἀνὰ τὸ ζῆ πταίνων,
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἓνα ξυωήκεν οἰσὸν,
Ἡίδεον φλέζας καὶ παρδείον· ἔνομα δ' αὐτῷ
Ἰμερόεις τε Λέκδρος ἔλω, καὶ παρδει· Ἡρώ·
Ἡ μὲν, Σησὸν ἐνομεν, ὃ ὅ, πολίεσσιν Ἀβυδῶν,
Ἀμφοτέρων πολίων, πρὸς ἀλλήας ἀσέρες ἀμφοί,
Ἰκελοι ἀλλήλοισι· σὺ δ' εἴπτε κείνῃ ὥρ' σέ·
Δίξέ μοι πῶς πύργον, ἐπὶ ποτὲ Σηστὰς Ἡρώ,
Ἰσατο λύχινον ἐχρυσά, καὶ ἠγεμόνευε Λεωίδρος·
Δίξέ μοι δ' ἀρχαίης ἀλκίχης πορθητὸν Ἀβυδου,

Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verum unde Leander in Abydo domos habitans,
 Herus ad amorem venit, amore vero deuinxit & ipsam?
 Hero gratiosa generosum sanguinem sortita,
 Veneris erat sacerdos: cum nuptiarum vero imperita esset
 Turrim à parentibus apud vicinum habitabat mare,
 Altera Venus regina, castitate vero & pudore
 Nunquam collectarum commercio usa est mulierum:
 Neque tripudium gratiosum adiuit iuuenilis atatis,
 Liuorem euitans inuidum mulierum:
 (Nam ob pulchritudinem inuida sunt femina)
 Sed semper Cytheream placans Venerem,
 Sape etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram.
 Sed neque sic euitauit ignitas sagittæ,
 Iamque Venerium popolare venit festum,
 Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri,
 Cateruatimque festinabant ad sacrum diem ire (larum,
 Quotquot habitabant mari circumdatarum extrema insu-
 Hu quidem ab Hamonia, hi vero maritima à Cypro.
 Neque mulier vlla remansit in oppidis Cythærorum,
 Non libani odoriferi in summitatibus saltans:
 Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,
 Non Pirygæ incola, non vicina ciuis Abydi:
 Neque ullus iuuenis amator virginum. certè enim illi
 Semper secuti, ubi fama est festi,
 Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudines virginum.
 Verum dea per adem incessit virgo Hero,
 Splendorem gratum emittens facie.
 Qualis alba genas oriens luna.
 Summi vero niuearum rubebant circuli genarum,
 Ut rosa ex thecis bicolor: certè diceres
 Herus ex membris rosarum pratum apparere:
 Colore enim membrorum rubebat: euntis vero (ella:
 Etiam rosa candida induta tunicâ sub talis splendebant pu-

Εἰσέτι που κλαίοντα μόρον, καὶ ἔροτα Λεαίδρου.
 Ἀλλὰ πόθεν Λεῖωιδρ' ἄβυσσίδι δώματα νάων,
 Ἡρώες πόθον ἦλθε, πόθω δ' ἐρέδῃσι καὶ αὐτῶν;
 Ἡρώ μὲν χαρίεσσα διοξέφες ἄμμι λαχούσα,
 Κύπριδος ὡς ἱερεῖα· γάμων δ' ἀσίδακτος ἐρύσσε,
 Πύργον ἀπὸ περὶ γόντων παρὰ γείτονι γαῖε θαλάσῃ,
 Ἀλλ' ἡ κύπρις αἶασσα· σαρκερσιμῇ δὲ καὶ αἰδοῖ
 Οὐδέ ποτ' ἀγρομένησιν ἐνωμίλῃσι γυναιξίν.
 Οὐδέ χερὸν χαρίεντα μετῆλυθεν ἥλικες ἥδους.
 Μῶνον ἀλθυομένην ζηλήμονα δηλυτεράων·
 (Καὶ γὰρ ἐπ' ἀγλαίῃ ζηλήμονές εἰσι γυναικες.)
 Ἀλλ' αἰεὶ κυδέσθην ἱλασκεμένη Ἀφροδίτῃ
 Πολλάκι καὶ τὴν ἔροτα παρηγορίεσκε θυγαῖς
 Μηδὶ σὺν ἑρδύῃ, φλογερῶς ἑομέγυσσα φάρετλιν
 Ἀλλ' ἔδ' ὥς ἀλέφει πυρεπνείοντας οἷσός·
 Δὴ γὰρ κυπερίδῃ παιδίμμι' ἦλθεν ἑορτῇ,
 Τῷ ἀνὰ Σησὸν ἄγρουν ἀδώνιδι καὶ κυπερίῃ·
 Πασυδίῃ δ' ἱσπευδὸν ἔς ἱερὸν ἥμαρ ἰκίετα.
 Οἶονταί τ' αἰσκιον ἀλίστρεφ' ὅσον σφυρὰ νήσων.
 Οἱ μὲν ἀφ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰς Διῆς ἀπὸ Κύπρου.
 Οὐδέ γυνὴ τις ἐμμενεν ἐνὶ πολίεσσι κυθήρων·
 Οὐ λιβαίου θυόεντος ἐνὶ πτέρυγας χερδίων,
 Οὐδέ περὶ πόνων τις ἐμείπετο τῆμος ἑορτῆς,
 Οὐ ρρυγῆς νάετις, ἔρετόν τε ἄσος Αἰύδου·
 Οὐδέ τις ἠιδέων φιλοπαρθεύει· ἢ γὰρ ἐκείνοι
 Αἰὲν ἐμαρτήσαντες ὑπὲρ φάτις ὄσιν ἑορτῆς,
 Οὐ τίσιν ἀθανάτων ἀγέμῃ, σπεύδουσι θυγαῖς,
 Οἶον ἀγρομένην διὰ χάλλεα παρθενηγών.
 Ἡ δὲ θεὸς αἰὲν ἡνὶ ἐπαχέτε παρθεύει· Ἡρώ,
 Μαρμαρυγῇ χαρίεσσαν ἀπασφάπτουσα φρεσώπων·
 Οἷά τε λυκοπαρθεύει παγτέλλοι σα σελῶν.
 Ἀκρὰ δὲ χρονίω φοινίσσῃ κύκλα παρθεύων,
 Ως ῥόσθον ἐκ χαλύκων διδυμόχρον· ἢ τάχα φαίης
 Ἡρώς ἐν φιλέεσσι ῥόδων λήμν' αὖ φανῶναι.
 Σοφίῃ γὰρ μελέων ἐρυδαίτε· νηυσὶ μὲν ἦ
 Καὶ ῥόσθα λυκοχίτων· ὑπὲρ σφυρὰ λάμπειτο κούρη·

Multa verò ex membris gratia fluebant. sed antiqui
Treis gratias mentiti sunt esse: alteruter verò Heras
Oculus videns centum gratijs pullulabat.

Profectò sacerdotem dignam nacta est Venus.

Sic ea quidem plurimum ante cellens feminas,

Veneris sacerdotissa noua apparebat Venus.

Subijt autem iuuenum teneras mentes, neque ullus vir
Erat, qui non affectaret habere coniugem Heronem.

Illam autem benefundatã quacũque per adem vagabatur,
Sequentẽ mentẽ habebat & oculos & praeordia virorũ.

Atq; aliquis inter iuuenes admiratus est, & dixit verbũ:

Et iparten accessi, Lacedemonis vidi urbem,

Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum:

Talẽ aut nõdũ vidi puellam, prudentemq;, teneramq;.

Fortẽ Venus habet gratiarum unam iuuenum.

Intuens defessus sum: satietatem aut non inueni aspiciẽdi:

Illicò moriar, cubilia ubi conscenderim Herus.

Non ego in cœlo cuperem deus esse,

Nostram uxorem habens domi Hero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem praebeas:

Talia iuuenum quisque locutus est: undique alius

Vulnus calans insaniuit, pulchritudine puella:

Gravia passe Leander, tu aut ut vidisti inclytam puellã,

Nolebas occultis consumero mentem stimulis,

Sed ardentibus domitus inopinatò sagittis,

Nolebas viuere perpulchra expers Heronis:

Simul in oculorum radijs crescebat fax amorum,

Et cor seruebat inuicti ignis impetu.

Pulchritudo enim celebris immaculata femina

Acutior hominibus est veloce sagitta:

Oculus verò via est: ab oculi ictibus

Vulnus delabitur, & in praeordia viri manat.

Cepit aut ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, pudor:

Tremuit quidem corde, pudor verò ipsum tenebat captũ.

Obstupuit verò pulchritudinem optimam: amor verò ad-
demit pudorem.

Πολλὰ δ' ἐν μελίων χάριτις ῥέον· οἱ δὲ παλαγοὶ
 Τρεῖς χάρεας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δὲ τις Ηρώς
 Οφθαλμοὺς γάλασι, ἕκαστον χάρεσσιν ἐπιδόλει.
 Ἀρεκίως ἰέρεσθαι ἐπ' αἴσιον ὄρετο Κύπρις.
 Ὡς ἢ μὲν πρὶν πολλὰν ἀφ' ἰσχύσασα γυναικῶν,
 Κύπριδος ἀρήτρεα γένη διφαίνεται Κύπρις.
 Δύσατο δ' ἠϊδέων ἀπαλας φρένας· ὅδε τις αἰδρωῖν
 - Ηεν, ὅς ἐ μὲν ἔαυτον ἔχειν ὁμοδύμιον Ηρώ.
 Ἡ δ' ἄρα καλλιδέμεσθαι ὅππῃ κ' νηὸν ἄλῃτο,
 Ἐσπόμενον νόον εἶχε, καὶ ὄμματα, καὶ φρένας ἀνδρῶν.
 Καὶ τις ἐν ἠϊδέοισιν ἰδανύσσε καὶ φάτο μῦθον.
 Καὶ σπάρτης ἐπέβλυ· λακεδαίμονος ἱδρακὸν ἄστρ,
 Ἡχε μύθοι καὶ αἶθλοι ἀκρόμῳ ἀγλαΐῳ.
 Τοίω δ' ἔγωγε ὅπως παύειν καὶ δ' ἔγωγε δ' ἀπαλλύτω
 Καὶ τάχα Κύπρις ἔχῃ χαρίτων μίαν ὑπλουτεράω.
 Παπταίνων ἐμέγησα, κόρον δ' ἔχ' ὄρεν ὑπωπῆς·
 Αὐτίκα τιθναίην λεχέων ὅππῃ δ' ἦμῃ Ηρώ.
 Οὐκ αἶψά γε κατ' ὀλυμπον ἔφαιμινος θεὸς εἴη,
 Ἡμετέρῳ παρθέκοιτιν ἔχον ἐπὶ δώμασιν Ηρώ.
 Εἰ δέ μοι ἐκ ἐπέοικε τίω ἱέρειαν ἀφάσσειν,
 Τοίω μοι κυδέρεα νίω παρθέκοιτιν ὁπάσας·
 Τεῖα μὲν ἠϊδέων τις ἐφώνεεν, ἄλλοθεν ἄλλῃ
 Ἐλκος ὑπεκλέπων ἐπεμήνατο καλλιῇ κέρης·
 Αἶνοπαθὺς Δείανδρ', σὺ δ' ὥς ἴδες Δικλῆα κέρων,
 Οὐκ ἴδεις κρυφίοισι καταρῶν καὶ φρίκα κέντροις·
 Ἀλλὰ πυριπνύσοισι δαμείς ἀδὸ κητον οἰσσοῖς
 Οὐκ ἴδεις ζῶειν περικαλλέῃ ἄμμορος Ηρώ.
 Σὺν βλεφάρῳ δ' ἀκτῖσιν ἀείξετο πυρρὸς ἐρότης,
 Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικλήτου πυρρὸς ἐρμῆ.
 Κάλλος γὰρ πρὶν πυρρὸν ἀμωμῶτοιο γυναικὸς,
 Οἷον τερεν μέροπιαι πέλει πῆρεντος οἰσσοῦ.
 Οφθαλμοὺς δ' ὅδε δὲν· ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
 Ἐλκος ὀλισθαίνει, καὶ ὅππῃ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει.
 Εἶλε δ' ἔμιν τότε δάμνος, ἀναιδείη, ἔθνος, αἰδώς.
 Ἐρεμὴ μὲν κραδίη, αἰδώς δέ μιν εἶχεν ἄλῳται.
 Θάμβει δ' εἶδος ἀφίστη, ἔρως δ' ἀπεισόφιστι αἰδῶ

Audacter autem ob amorem impudentiam affectus,
 Tacitè pedibus incedebat, & contrastet puellam:
 Obliquè verò intuens dolosos torquebat oculos:
 Nutibus mutis in errorem inducens mentem puella,
 Ipsa verò ut sensit amorem dolosum Leandri,
 Gauisa est ob gratias suas. tacitè verò & ipsa
 Sape gratam suam occultuit faciem,
 Nutibus occultis innuens Leandro,
 Et rursus extulit: ille verò intus animo gaudebat,
 Quòd amorem sensit, & non reuult puella.
 Dum igitur Leander querebat occultam horam,
 Lucem contrahens descendit ad occasum dies:
 E regione autem apparuit umbrosa hesperus stella.
 Sed, ipse audacter adibat prope puellam,
 Ut vidit atratas insurgentes tenebras,
 Tacitè quidè stringens roseos digitos pulla,
 Ex imo suspirabat vehementer: illa verò silentio
 Tanquam irascens roseam retraxit manum.
 Ut verò amata sensit instabiles nutus puella,
 Audacter manu variam traxit vestem,
 Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigre autem pedibus sequebatur virgo Hero,
 Tanquam nolens, talèmq; emisit vocem,
 Fœmineis verbis minans Leandro:
 Hôspes, quid insanis? quid me infelix Virginem trahis?
 Alia ito via, me amque dimitte vestem:
 Iram meorum cuita locupletum parentum, —
 Veneris non te decet dea sacerdotem sollicitare:
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est conuenientia virginibus.
 Fœminearum autem Leander ubi audiuit furorè minarum
 Sensit persuasarum signa virginum (rum,
 ¶ Etenim cum iuuenibus minantur fœmina,
 Venericarum consuetudinum per se nuncia sunt mina,
 Virginis autem bene olens boni coloris collum osculatus,
 Tale verbum ait, amoris ictus stimulos

Θαρσαλίως δ' ἔσθ' ἔρωτος αἰαδιέϊκω ἀγαπάζων,
 Ἡρέμα πρὸς τὴν ἔβαινε, καὶ ἀντίον ἵστατο κούρης·
 Δόξα δ' ὅππῃ δύων δουλεύας ἐλέλιζεν ὀποπᾶς
 Νδύμασι φθόγγυισι καθ' ἑαυτὴν πλάζαν φρένα κέρης.
 Αὐτὴ δ' ὡς ξυλέηκε πόδον δολέοντα Λεαίδρου,
 Χαῖρει ἐπ' ἀγλαίῃσιν ἐν ἡσυχίῃ δὲ καὶ αὐτὴ
 Πολλάκις ἰμωρῆσασα ἐλὼ ἀπὲρ κρυψεν ὀπωπὴν
 Νδυμασι λαθροδίοισιν ἔσθ' ἀγγάλλετο Λεαίδρου,
 Καὶ πάλιν αἰτέκλινεν· ἰδ' ἐνδοθὶ θυμὸν ἰαίνθη,
 Οὔτ' ἴσθ' ὅπως ζυλέηκε καὶ ἐκ ἀπεσείσατο κέρη.
 Οφρα μὲν οὖν Λείδρου ἐδίξοτο λάθρεν ὄρλω
 Φέγγον αἰασείλασα κατῆεν ἐς δύσιν ἡώς.
 Εκφράτης δ' αἰέφαγε βαδύσκιον ἑσπερος ἀστὴρ·
 Αὐτὰρ ὁ Θαρσαλίως μετεκίαθεν ἐγὼν κέρης,
 Ως ἴδε κυδιόπεπλον ὅππῃ τρώσκεσαν ἐμίχλιον·
 Ἡρέμα μὲν θλίβων ῥοδιδέα δάκτυλα κέρης,
 Βυσσίδει ἐστὴν ἀχίζει ἀδύσφατον ἠδὲ σιωπῇ
 Οἷά τε χωρὶς ῥοδέλω ἐξέσπασε χεῖρα.
 Ως δ' ἔρατῆς ἐνόησε χαλιφρόνα νδύματα κέρης,
 Θαρσαλίως παλάμη πολυδαίδαλον ἔλκε χετῆρα
 Εἰσαταπμήνεντος ἄγων ὅππῃ κούρεα νοσέ·
 Οκναλίως δὲ πείθεισιν ἐρέσσειε παρθέιον Ἡρό·
 Οἷά τ' ὅπως ἐδέετο τόλῃ δ' ἀνείκετο φωνίῳ,
 Θηλυτέροις ἐπέεσσιν ἀπειλείουσα Λεαίδρου·
 Εἴητε, τί μαρχαίνεσσι τί με δύσμορε παρθέιον ἔλκεσσι
 Ἀλλῶ δ' οὐρο κέλευθον ἐμὸν δ' ἀπὸ λειπε χετῆρα·
 Μελῶν ἐμῶν δόττειπε πολυκταίῳ χυετέρων·
 Κύριδ' ὅσσοι εἰσὶν δεῖς ἱέρεια ἀφάσσειν.
 Παρθεϊκῆς ὅππῃ λέκτρον ἀμήχανον ὅστις ἐκίετα·
 Τοῖα μὲν ἠπείλκεσι εἰκότα παρθεϊκῆσιν.
 Θηλείης δὲ Λεαίδρου ἐπεὶ κλύεν οἶστρον ἀπειλῆς,
 Εἰσὶν περὶ θυμῶν στήθεα παρθεϊκῶν.
 Καὶ γὰρ ὅτ' ἠιδέουσιν ἀπειλείωσι γυναικες,
 Κυριδίῳ ἔσθ' αὐτὰρ ἡμεῖς εἰσὶν ἀπειλαί.
 Παρθεϊκῆς δ' οὐδ' ἔστιν εὐχεστον αὐχεν κύσας,
 Τοῖον μὲν εἰπε, πόδον βεβλημένη ὁἷστρο·
 Ζ

Venus cara post Venerem, Minerva post Minervam.
 (Non enim terrestribus equalem volo te mulieribus,
 Sed te filiabus Iouis Saturni assimilo)
 Beatus qui te plantavit, & beata quæ peperit mater.
 Venter, qui te enixus est, felicissimus: sed preces
 Nostras exaudi, amorisque miseresce necessitatis.
 Veneris. ut sacerdos, exerce Veneris opera:
 Huc ades, initiare nuptialibus legibus dea:
 Virginem non decet administrare Veneri:
 Virginitas Venus non gaudet, si verò volueris
 Instituta deæ veneranda, & ceremonias fidas discere,
 Sunt nuptiæ & lecti: tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama suavem legem amorum:
 Tuumque servum me accipe, & si volueris coniugem,
 Quem tibi Cupido venatus est suis sagittis assecutus:
 Sicut audacem Herculem celer auriurga Mercurius
 Servitum duxit Iarlanen ad puellam. i. Omphalem:
 Tibi verò me Venus misit, & non sapiens attulit Mercurius
 Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta, (rursus.
 Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: irata autem Venere,
 Quem prius non amavit: in corde posuit toto.
 Persuadere & tu cara, ne Veneri iram excites.
 Sic fatus, persuasit recusantis mentem puella,
 Animum amoriperis errare faciens verbis.
 Virgo autem muta in terram fixit aspectum,
 Pudore rubefactam abscondens genam,
 Et terra trivis summitatem in vestigijs: cum pudore autem
 Sæpe circa humeros suam contraxit vestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænuntia: virginis autem
 Persuasa ad lectum, promissio est silentium,
 Iam & suavium suscepit stimulum amorum:
 Urebat autem cor dulci igne virgo Herò,
 Pulchritudineque suavis stupebat Leandri.
 Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos.
 Tunc & Leander amore furente vultu:

Κύπρι φίλη μετὰ κύπριν, ἀδελυάιν μετ' Ἀδελύην,
 (Οὐ γὰρ ὅτι χθονίησιν ἴσθην καλέω σε γυναιξί·
 Ἀλλὰ σε θυγατέρεσσι διὸς κρυΐων· εἴσομαι)
 Ολβιος ὅς σε ἐφύτθυσεν, καὶ ὀλβίη ἢ τέκε μήτηρ·
 Γαστήρ ἥ σ' ἐλόχθυσεν μακαρτάτη· ἀλλὰ λιτάων
 Ἡμετέρων ἐπακύνει· πόδων δ' ὕκτιρεν αἰάδ' ἄκλιν·
 Κύπριδες ὡς ἱέρεια μετέρχου Κύπριδος ἔργα.
 Δδῶρ' ἴδι μυστιπόλ' οὐ γαμήλια δεσμευθ' ἀείνης·
 Παρθένον ἐκ ἐπέεικον ὑπεδρῆσθαι ἀφροδίτη·
 Παρθενικῆς ἔκ' Κύπρις ἰαίνεται· ἡ δ' ἐδελήσῃ·
 Θεσμευθ' ἀείνης ἐρέσεται, καὶ ὄργη πιστὰ δολῶν,
 Ἐστὶ γάμος καὶ λίκτρε' οὐδ' εἰ φιλείεις κυθέριαν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἰσώτων·
 Σὸν δ' ἰκέτιω με κόμιζε, καὶ ἡὲν ἐθέλης ὡς ἀκόντιον,
 Τὸν σοι ἔρος ἠχέουσιν εἰς βελέεσσι κηχίστας·
 Ωδρασιὺν Ἡρακλῆα δοὺς χρυσόφραπτε Ἑρμῆς.
 Θητεύει ἐκόμιζεν Ἰαφθάν· ἡ ποτὶ νύμφην.
 Σοὶ δέ με Κύπρις ἐπεμπε, καὶ ἔσσορὸς ἠγαγῆν Ἑρμῆς·
 Παρθέν· ἔσ' ἀπὸ λελήθει ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλαΐτη
 Ἡποτε Μειλαΐων· ἔρασσε γὰρ οὐ φύλῃ διῖν,
 Παρθένος ἀλέγυσσε· χλωσαμένη δ' Ἀφροδίτης,
 Τὸν παρ' αὐτῆς ἐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῳ δέ το παῖσιν.
 Πείθει καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μῆνιν ἐγείρης.
 Ως εἰπὼν παρέπεισεν ἀναιτομένης φρένα κέρης,
 Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι ὡς ἀπλάγξας ἐνὶ μύθοις.
 Παρθενικὴ δ' ἄρ' οὐχ ὅτι χθονα πῆζει ὅπως πῆν,
 Αἰδοῖ ἐρυθίνουσαν ὑποκλέπτουσα παρὲν ἡ
 Καὶ χθονὸς ἐξεῖν ἄκρον ἐπ' ἵχουσιν· αἰδομένη δέ.
 Παλλάκις ἀμφ' ὤμοισιν ἐὼν ξυμείργε χεῖρας·
 Πειθῆς γὰρ ταῦτά πάντα ὡροῦσ' ἔλα· παρθενικῆς ἦ
 Πειθομένης ποτὲ λίκτρον, ὑποχεσὶς δὲ σιωπῇ.
 Ἡ δὲ καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κίβδη ἐρότων.
 Θέρμετο ἦ κραδίῳ γλυκερῷ πυρὶ παρθέν· Ἡρα,
 Κάλλιπ' εἰς ἡμερόεντος ἀνέπλοιντο Λεαύδρου.
 Οφρα μὴ οὐκ ποτὶ γαῖαν ἔχει ἰδύουσιν ὑπὸ πᾶσι
 Τόρρα δὲ καὶ Λεαύδρ' ἐρωμαίεσσι ὡροσώποις·

Non defatigabatur, videns tenorum collum virginis.
 Serò verò Leandro suauem emisit vocem,
 Verecundia madidum ruborem stillans à facie:
 Hôspes tuis verbis forsàn & cautem moueres:
 Quis te variorum verborum docuit vias?
 Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?
 Hac autem omnia frustra locutus es, quomodò n. vagus
 Hôspes cum sis & infidus, meo amori miscearis?
 Manifestè non possumus nuptiis legitimis coniungi.
 (Non enim meis parentibus placet) si autem voles .
 Ut hôspes profugus mea in patria manere,
 Non potes tenebrosam abscondere Venerem.
 Lingua enim hominum amica conuitiũ : in silentio autem
 Opus, quod perficit aliquis, in triuijs audit.
 Dic verò, ne cales tuum nomen, & tuam patriam,
 Non enim meum te lateat: mihi nomen inclytum Herô.
 Turris autem celebris mea domo altissima:
 Qua inhabitans cum ancilla quadam sola
 Sestiensem ante urbem supra profunda littora,
 Vicinum mare habeo inuisis consilijs parentum.
 Neque me prope vicina sunt coetanea: neque chorea
 Iuuenum adsunt: semper autem nocte & die
 Ex mari ventoso insonat auribus sonitus.
 Sic fata, roseam sub veste calabat genam.
 Rursus pudore affecta, sua autem increpabat dicta.
 Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
 Cogitabat quomodò amoris exerceret certamen.
 Virum enim variis consilijs amor sagittis domat:
 Et rursus viri vulnus medicatur: quibus aut dominatur,
 Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
 Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro:
 Tandem autem ingemens artificiosum dixit verbum:
 Virgo tuũ propter amorem, etiã aspram undam trāsibo,
 Si igniferueat, & innauigabilis erit aqua:
 Non timeo grauem undam tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem grauisoni maris:

Οὐ καὶ δὲ εἰσορῶν ἀπαλῶ χροὸν αὐχένα κέρκῃς.
 Οψὲ δ' Ἀεαῖδρα γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνῇ,
 Αἰδοῖς ὕχρ' ἑρβύδος δ' ὀπασαίζουσα σφραγίσαν·
 Ξεῖνε τοῖς ἐπέεσσιν τάχ' αὖ καὶ πέτρων ὀρίναις·
 Τίς σε πολυπλοῦέων ἐπίσσην ἐδίδαξε καλῶδοις;
 Οἷμα τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν;
 Ταῦτα δ' ἅπαντα μάτῳ ἐφθέγγεο· πῶς γὰρ ἀλήτης
 Ξεῖνός ἐὼν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότῃ μιγείης;
 Ἀμφαδὸν δ' ὀδυνάματα γάμοις ὁσίοισι πελάσσει.
 Οὐ γὰρ μοῖς τοκέεσσι ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδ' ἐδεήσῃς
 Ως ξεῖνός πολύφοιτος ἐμὴν ἐς πατρίδα μίμνην,
 Οὐδ' ὀδύσσει σκοπέεσσιν ὑπὸ κλέπτειν Ἀφροδίτῳ.
 Γλῶσσε γὰρ αἰθρῶπιον φιλοκέρτεμος· ἐν δ' ὀστοπῇ
 Ἐργον, ὑπὸρ τελέει τις, ἐπὶ τειρόμενισιν ἀκούει.
 Εἰπέ δέ, μὴ κρύψῃς, πῶς οὐτομα, καὶ σέο πάτερ βω.
 Οὐ γὰρ ἐμὸν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἠρώ.
 Πύργος δ' ἀμφιβόητος, ἐμὸς δῆμος ὑρανομήκης,
 Ωἷ' ἐνὶ καίτοις σὺν ἀμφιπόλῳ τινὶ μοῦτῃ
 Σηστίαθ' ὡρὸν πόλῃος ὑπὸρ βαθυκίμονας ὄχθας
 Γείοντα πόντον ἔχον συγχεύει βουλῇ πεπλημένῃ·
 Οὐδὲ μοι ἐχθρὸς ἐσσι οὐκ ἡλύκας· οὐδὲ χρεῖται
 Ηἰδέσθαι παρέασθαι αἰεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἡμέρα
 Ἐξ ἀλὸς λυγρόμεντος ὅττι βρέμει οὐρανὸν ἡχί.
 Ως φάμεν ῥα δέλω ὑπὸ φάρῳ κρύπτει παρειαῖ,
 Ἐμπαλιν ἀνδρῶν σφ'· πέτραις δ' ἐπιμέμεντο μῦθοις.
 Λείδου δ' ὅττι πόδου βεβωλημένῃ ὀξείῃ κέντρῳ,
 Φράζετο πῶς κεν ἔρποντο ἀεθλὸς σφεν ἀγῶνα.
 Ἀνδρᾶ δ' ἀγολόμητις ἔρποντο βελέεσσι δαμάσσει,
 Καὶ πάλιν αἰὲρ ἔλκος ἀκίανται· οἷσι δ' ἀνάσσει.
 Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ, βυλῶν δ' ὅττι βρεπύισσι,
 Αὐτὸς καὶ ποθέοντι τότε χραίσμους Λεαῖδρα.
 Οψὲ δ' ἀλαστήσαι πολυμήχανοι ἐννεπε μῦθον·
 Παρθένη σὸν δὲ ἔρποντο καὶ ἀγροὶ οἷδ' ἡμᾶς ὡρήσω,
 Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο καὶ ἀπλοὺ ἐσσιται ὕδωρ.
 Οὐδ' ὅμοιόν βαρὺ χθρῶν τιλὸν μετανδύμεν ὀδυλῶν,
 Οὐδ' ἐμὸν ἡχίεντα βαρυγούπειο θαλάσσης·

Sed semp̄ er per noctem portans madidus maritus
 Nauigabo Hellespontum valde fluentem: non longè enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi:
 Tantum mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende per tenebras, ut intuens
 Sim naui amoris habens tuum stellam lychnum.
 Atque ipsum aspiciens ne videam occidentem boſten,
 Nec aſperum orionem, ac immadidam traktionem currus,
 Patria obuia ad dulcem portum venirem.
 Sed cara caue perſtantes ventos
 Ne ipsum extinguant & ſtatim animam perdam,
 Lychnum mea vite luciferum ducem,
 Si verè autem vis meum nomen & tu ſcire,
 Nomen mihi Leander beneſcriptæ coniunx Herus.
 Sic quidem clauſtiniſ nuptijs conſtituebant miſceri,
 Et nocturnam amicitiam, & nuntium nuptiarum,
 Lucerna teſtimonijs pacti ſunt ſeruare:
 Illa quidem lucē extendere, hic autē undas lēgas trāſire.
 Pernoctationes autem executi vigilum nuptiarum,
 A ſe inuiti ſeparati ſunt neceſſitate:
 Hac quidem ſuā ad turrin, hic autē obſcuram per noctem
 Ne quid erraret iaciens ſigna turris,
 Nauigabat proſundi fundamenti ad latū oppidū Abydi.
 Totāq; noctē coniugū clādeſtina deſyderantes certamina,
 Sæpe optarunt venire cubiculum ornantem noctem.
 Iam atrata cucurrit noctis caligo,
 Viriſ ſomnum afferens, & non amanti Leandro:
 Sed multiſfremi apud littora maris
 Nuntium expeſtabat lucentium nuptiarum.
 Teſtimonium lucernæ lugubriſ expeſtans,
 Lectique clauſtiniſ procul ſpeculantem nuntium.
 Ut verò vidit nigra obſcuram noctis caliginem,
 Hero lucernam oſtendit: accenſa verò lucerna
 Animum Cupido exuſit feſtinantis Leandri:
 Lucerna ardente, coardebat: à verò mari
 Inſauarum undarum multiſonum fremitum audiens,

Ἀλλ' αἰεὶ καὶ νύκτα φορδύμενος ὕπνους ἀκοίτης
 Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρρουν. ἔχ' ἔκασθεν γὰρ
 Ἀντία στίο πόλιν ἔχω πολίεδρον Ἀβύδου.
 Μένον ἐμοὶ ἔνα λύχνην ἀπ' ἡλιβάτου σέο πύργου
 Ἐκ πρῆτης αἰάφαινε καὶ κέφας, ὃ φρανοήσας
 ἔασομαι ὀλκὰς ἔροτος ἔχων σέθεν ἄστερα λύχνην.
 Καί μιν ὀπιπιδύων ἐκ ὄψομαι δυνάτα βρώτῳ,
 Οὐ θραπὴν ὠρίωνα, καὶ ἄβροχον ὀλκὸν ἀμάρτυρος
 Πατρίδος αἰτιπόρου ποτὶ γλυκύν ὄρμον ἰκοίμην.
 Ἀλλὰ φίλη πεφύτ' αἴξο βαρυπνεύοντα ἀήτας,
 Μή μιν ὀπποβέωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
 Λύχνην ἐμοῦ βιότοιο φαισφόρον ἰγμονῆα.
 Εἰ ἐπεὶ δὲ θέλεις ἐμὸν ἔντομα καὶ σὺ δαΐσαι,
 Οὐνομά μοι Λεῖαδρ' εὐσεφάνου πόσις Ἡροῖ.
 Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάρμεις σιμείσιν το μὲν ἔστιν,
 Καὶ τυχίλῳ φιλότῃ καὶ ἀγχιλίῳ ὑμδαίων,
 Λύχνην μαρτυρίῃσι ὅπισθ' ὅσον τε φυλάσσει,
 Ἡ μὲν φάσκει ταύειν, ὃ ἵκνυται μετὰ πρῆσας,
 Πανυχίδας δ' αἰύσαντες ἀκοιμήτων ὑμδαίων
 Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐπυσφίωσαν ἀνάγκη.
 Καὶ μὲν ἐὼν ποτὶ πύργον· ὃ δ' ὀφθαλμῶν αἰεὶ νύκτα
 Μή τι πρὸς πλάζοιτο, βδελύσσων σημεῖα πύργου,
 Πλῶε βραδυκρήπιδος ἐπ' ὀρέα δῆμον Ἀβύδου.
 Πανυχίλῳ δ' ὄρεον κρυφίοις ποθέοντες ἀέθλοις.
 Πολλάκις ἀρέσωντο μολεῖν θαλάσσην ὀφθαλμῶν.
 Ἡ δὲ κωνόπεπλος αἰετὸν ἀμεινυκτὸς ὀμίχλη,
 Ἀνδράσιν ὑπὸν ἄγρυστα καὶ ἐπιδέοντι Λεαίδρ'·
 Ἀλλὰ πολυφλόισβοιο παρ' ἡτόνεσι θαλάσσης
 Ἀγχιλίῳ δυέμμε φασίνομδίων ὑμδαίων,
 Μαρτυρίῳ λύχνην πολυκλαύτοιο δοκδύων,
 Εὐνῆς τε κρυφίης τηλεσκόπον ἀγχιλιώτῳ.
 Ὡς δ' ἔδιδε κωνίης λιποφειγέα νυκτὸς ὀμίχλῳ,
 Ἡρὸ λύχνην ἔφαιεν. αἰετὸν ἀμεινυκτὸς δὲ λύχνην,
 Θυμὸν ἔρος ἐφλεξεν ἐπιδρομένοιο Λεαίδρου.
 Λύχνην κακομήνῳ σιωπῇ μετο. παρ' ἧς θαλάσσης
 Μαινομήνῳ ῥοδίων πολυκλήε βομβον ἀκύν,
Ζ. ιη.

Tremebat quidem primum: postea nūc audaciā attollēs,
 Talibus alloquebatur consolans mentem verba:
 Grauis amor & mare implacabile. sed maris
 Est aqua: verum amoris me urit intestinus ignis.
 Assume ignem cor, ne time effusam aquam,
 Ades mihi in amorem cur fluctus curas?
 Ignoras quod t' enus nata est è mari,
 Et dominatur Ponto, & nostris doloribus?
 Sic fatus, membra amabilia exuit vestem,
 Ambabus manibus, suoque astringit capiti.
 Littorēque exiit, corpusque deiecit in mare,
 Splendentēque festinabat semper aduersus lucernam:
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi navis.
 Hero autem alta lucifera super turri
 Perniciosis auris undecunque spiraret ventus,
 Veste saepe lucernam tegebat, donec Sesi
 Multum fatigatus Leander init ad portuosum litus,
 Et ipsum suam ad turrē subuexit: ex ianuis verò
 Sponsū anhelantem comp! exa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris,
 Duxit spōsam ornantis ad penetralia virginalis cubiculī,
 Et corpus totum absterxit, corpusque unxit oleo
 Pene olenti roseo: & mare olentem extinxit odorem.
 Adhuc autem anhelantem altè stratis in lectis
 Sponsū circumfusa blanda emisit verba:
 Sponse multū laborasti, quæ non passus est sponsus alius.
 Sponse multum laborasti: satis tibi est salsa aqua,
 Fætorque piscosus frementis maris.
 Huc tuos sudores meis impone sinibus.
 Sic illa hæc locuta est: ille verò statim soluit ligamē,
 Et leges inierunt beneuola Veneris,
 Erant nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hymnis
 Non coniugium sacrum quisquam laudauit poeta:
 Non radarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neque peragili quisquam insiluit chorea:
 Non hymenæum cantauit pater, & veneranda mater:

Ἐπρεμε μὲν τὸ πρῶτον· ἔπειτα δὲ θάροςτος αἰείρας
 Τοίοισι φροσέλεκτο παρηγορέων φρένα μύθοις·
 Δεινὸς ἔρως καὶ πόντος ἀμείλιχος· ἀλλὰ θαλάσσης
 Ἔστιν ὕδωρ· τὸ δὲ ἔρωτος ἐμὲ φλέγῃ ἐσθλὸν πυρ·
 Λάξεο πυρ κραδίη καὶ δειδίδῃ νήχυν τὸν ὕδωρ.
 Δεῦρο μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοδίων ἀλεγίζεις
 Ἀγνώσσεις, ὅτι Κύρις ἀπόσπορος ὅσα θαλάσσης·
 Καὶ κρατῖει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων·
 Ως εἰπὼν μελίων ἐρατῶν ἀπεδύσατο πέπλον,
 Ἀμφοτέραις παλάμησιν, ἐὼδ' ἔσφιγξε καρήνας.
 Ηἰόνθ' δ' ἐξῶρτο δέμας δὲ ἔρριψε θαλάσσην·
 Λαμπομόρου δ' ἔσθλ' ἀει κατειδυτῖα λύχυν·
 Αὐτὲς ἐὰν ἐρέτης, ῥαυτίσθαι, αὐτόματες τῆς.
 Ηερὸ δ' δ' ἀλιδάτιο φαισφόρθ' ὑψέθι πύργον,
 Λαυγαλῆς αὐραῖσιν ὅθεν πνέσκειν ἀήτης,
 Φάρει πολλάκι λύχυν ἐπέσκηπεν· εἰ σὺ κε Σησου
 Πολλὰ χαμῶν Δείανθ' ἔδῃ ποτὶ ναύλοχον ἀκτῶν,
 Καί μιν ἐόν ποτὶ πύργον ἀτήγαλ' ἐκ δὲ θυρέων
 Νυμφίον ἀδμαίνοντα φειπύξασα σιωπῇ,
 Αφροκόμοις ῥαδωμῆγας ἐπὶ σάζοντα θαλάσσης
 Ηγαγε νυμφοκόμοιο μυχαὲ' ὅτι παρθινίῳθ'.
 Καὶ χροῖα πάντα χάθηρε δέμας δὲ ἔχειεν ἐλαίῳ
 Εὐώδ' μὲν ῥοδίῳ· καὶ ἀλίπλοοι ἔσβεισι ὀδ' μὲν.
 Εἰσίπ' δ' ἀδμαίνοντα βαθυγρότοις ἐνὶ λείξεσι
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλῶρας ἐνεπε μύθους
 Νυμφίε πολλὰ μῶγσας, ἀ μὴ πάθε νυμφίθ' δαΐθ'·
 Νυμφίε πολλὰ μῶγσας· ἄλλιε γύτοι ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Οδ' μὲντ' ἰχθυόεσσα βαρυγδύποιο θαλάσσης,
 Δαΐθ' τοῖς ὕδρῳταις ἐμῶς ἐνὶ χέτρευ κόλποις.
 Ως ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσαστο μίτρη·
 Καὶ θεσμῶν ἐπέβησαν ἀφιστόν' κυδερείης·
 Ἦν γάμους, ἀλλ' ἀχόρδ' ἔλεν λείχε, ἄλλ' ἄτερ ὕμνων,
 Οὐ ζωνέων ἱερῶν τις ἐπιδόκησεν ἀοιδός,
 Οὐ δαΐδων ἡστραπὴ σέλας θαλαμῆ πόλον ὀλίγῳ,
 Οὐδὲ πλυσκαρθμῶ τις ἐπεσκίρτησε χερσίν,
 Οὐχ ὑμνοῦσιν αἶσαι πατὴρ καὶ πύτνια μήτηρ·

Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horum
 Silentium thalamum fixit, sponsam verò ornauit caligo.
 Et nuptia erant longè à canendis hymenais.
 Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix, nunquã aurora
 Sponsum vidit Leandrum valde notis in lectis.
 Navigabat aut eregione positi rursus ad populũ Abydi,
 Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenaeos.
 Ast Hero longa induta veste suos latens parentes,
 Virgo diurna, nocturna mulier: utrique autem
 Sape optarunt descendere ad occasum auroram,
 Sic hi quidem amoris abscondentes vim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed paruum vixerunt in tempus, neque diu
 Inuicem potiti sunt multiuagis nuptiis.
 Sed quando pruinosa venit hyemis hora,
 Horrendas commouens multarum vortiginum procellas,
 Profundit atesque infirmas & madida fundamẽta maris,
 Hyemales spirantes verberabant venti:
 Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem
 Iam nauem nigram fregit in duas partes terra.
 Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
 Sed non hyemalis te timor coerebat maris
 Fortamine Leander: nuntius sed te turris
 Consuetam significans lucem nuptiarum
 Furentis te impulit securum maris,
 Crudelis & perfidus: debebat autem infelix Hera,
 Hyeme instante manere sine Leandro,
 Non amplius accendens brevis temporis stellam lectorum:
 Sed amor & fatum cogebat. allesta autem
 Parcarum ostendebat, non amplius facem amorum.
 Nox erat, cum maximè spiranteis ventos
 Hyemalibus flatibus iaculantes venti
 Collecti irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consueta spe sponsa,
 Valde sonanti ferebatur maris in dorso.
 Iam ab unda, unda voluebatur, accumulabatur vero a-

Ἀλλὰ λέχος εὐρέσασα τελευτάμοισιν ἐν ὥρῃς
 Σιγῇ πασὸν ἐπιξεί· ἐνυφοκόμισε δ' ὁμίχλῃ,
 Καὶ γάμος ὡς ἀπαύδῃ ἀφδρμόων ὑμνῶν,
 Νύξ μὲν ἔλω κείνοισι γάμος ὅλῃ, ἔδ' ἐπὶ ἥως
 Νυμφίον εἶδε Λεῖανδρον ἀριγνώτοις ἐνὶ λέκτροις.
 Νήχετο δ' ἀντιπόροιο παλιν ποτὶ δῆμον Ἀβύδου
 Εὐτυχίων ἀκόρητος ἐπὶ πείων ὑμνῶν.
 Ἡρὸ δ' ἐλκεσίπεπλῃ ἐς λήθουσα τοκῆας,
 Παρθεῖα ἡματίν, νυχὴν γυνὴ ἀμφοτέρω, ἦ,
 Πολλάκις ἠρήσαστο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἡῶ.
 Ως οἱ μὲν φιλότῃτος ὑποκλέπτοντες ἀνάγλυψιν,
 Κρυπτάδην τέρποντο μὲν ἀλλήλων κυθερείῃ.
 Ἀλλ' ὀλίγον ζώεισκον ὅττι γόνον, ἔδ' ἐπὶ δηρὸν
 Ἀλλήλων ἀπὸνδρτο πολυπλάγκτων ὑμνῶν·
 Ἀλλ' ὅτε παχύνεντος ἐπὶ λυγρὸν χεῖματος ὥρη
 Φριχάλεας δονέουσα πολυστροφάλιγας ἀέλλας·
 Βένδεα δ' ἀσήμετ' αὐτὴ καὶ ὑπερὰ θέμετ' αὐτὴ θαλάσσης,
 Χειμεῖροι πτείνοντες ἐπισυφέλιζον αἴται,
 Λάλαπι μασιζόντες ὅλῃ αἶλα· τυπτομένης δὲ,
 Ἡδὴ νῆα μέλαιναν, ἀπέκλαισε διχθὰδι χέρσῃ
 Χειμερίῃ καὶ ἄπυσον ἀγνομάζων δῖα ναύτης.
 Ἀλλ' ὃ χειμεῖρος σε φέρεα κατέρυκε θαλάσσης
 Καρτερόθυμη Λέωνδρε, διεκτορὴν δὲ σε πύργου,
 Ἡ δ' αὖτε σε μάγουσα φαισφορίῃ ὑμνῶν,
 Μαινομένης σ' ὥτ' αὖτε ἀφοδῆσαντα θαλάσσης,
 Νηλεΐδης καὶ ἄπυστος· ὄφειλκε δὲ δύσμορ' Ἡρὸς,
 Χεῖματος ἰσταμένοιο μῶρεν ἀπαύδῃ Λεῖανδρου,
 Μηκέτι ἀναπνομένη μυτιώμεν ἀσέρεα λέκτρον·
 Ἀλλὰ πόδες καὶ μοῖρα βίησά το· δειγνόμεν δὲ
 Μοιρῶν ἀφ' αὐτῆς καὶ αἰετὶ δαλὸν ἐρότω.
 Νύξ ὡς· αὖτε μέγιστα βαρυπνεύουσι αἴταις
 Χειμεῖρος πνοιῇσι ἀκοντίζοντες αἴται,
 Ἀδρόων ἡμπύλοισιν ὅττι ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 Δὴ τότε Λεῖανδρος πρὸς ἐδήμον· ἐλπίδι νύμφης
 Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασφαίων ὅττι νύκτων.
 Ἡδὴ κύματι κύμα κυλίνδετο· σωύδετο δ' ὕδωρ.

Aetheri miscebatur mare : concitata est undique terra,
 Pugnantis ventis, Zephyro autē contra spirabat curus,
 Et notus in boream magnas immisit minas:
 Et fragor fuit inenitabilis valdis remi maris,
 Grauiā autē passus Leander implacabilibus gurgitibus,
 Sape quidem precabatur aquoream Venerem:
 Sape autē & ipsum regem Neptunum maris.
 Atthae non boream immemorem rei, inquit nymphe.
 Sed ei nullus auxiliatus est : arrior autē non coërcuit fata.
 Undique autē accumulati malè obuiō fluctus impetu
 Contritus ferebatur: pedum autē eius defecit vigor.
 Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
 Multa autē spontanea effusio fluebat in guttur.
 Et potum inutilem impetuosū potauit maris.
 Et iam lucernam infidam extinxit amarus ventus,
 Et animam & amorem descendit Leandri.
 Cū adhuc autē dirigeret iter vigilibus oculis,
 Stabat fluctuans miseris curis.
 Venit autē aurora & non vidit sponsum Hero:
 Circumquaque oculum dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicubi videret errantem suum maritum
 Lucernā extinctā. apud fundamentum turris
 Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum maritum,
 Variam scindens circa pectora tunicam,
 Cum strepitu praeceps ab altā deturbata est turri.
 Atque Hero mortua est ob mortuum maritum:
 Suique potiti sunt & in ultima pernicie.

E I N I S.

Αἰδέει μίσγεται πόντος· αἰεχετο πάτερθεν ἡ γῆ,
 Μαρναμένοισιν αἵματι· ζεφύροισι δ' αὐτέπνεεν ὄϊον.
 Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλην ἐφέκεν ἀπὸ φλάς.
 Καὶ κτύπος ὡς ἀλίαςτος ἐρυσμαράχιο θαλάσσης,
 Αἰνοπαθῆς δὲ Λέανδρος ἀπληήτοις ἐνὶ δίταις
 Πολλάκι μὲν λιταύδουσε θαλασσαίῳ ἀφροδίτῳ.
 Πολλάκι δ' αὐτὸν αἴαντα προσδαΐωνα θαλάσσης.
 Αττίδης ἐς βορέην ἀμυήμονα κέλλιπε νύμφης·
 Ἀλλὰ οἱ ἔτις ἀρῆγχι, ἔριος δ' ἐκ ἤρκασε μόρας·
 Πάτερθε δ' ἀγρομένοιο δυσαντὶ κύματα ὀρμῇ
 Θρυπτόμενος πεφόρητο· ποδῶν δ' οἱ ἄκλασεν ἔρμη,
 Καὶ δένει ὡς ἐδόνητων ἀκοιμῶντων παλαμῶν·
 Πολλὴ δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρει λαμῶ,
 Καὶ ποτὸν ἀχρήισιν ἀμυμακέτου πῖνεν ἄλμης,
 Καὶ δὴ λύχνοι ἄπιστοι ἀπέσβεσε πικρὸς αἵτης,
 Καὶ ψυχὴν καὶ ἔσθλα πολυκλαύτοιο Λεσίουδρου.
 Εἰ σέτι δ' ἰδύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὅπως παῖς,
 Ἰστατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις·
 Ηλυθε δ' ἡερλήν, καὶ ἡ ἰδε νυμφίον Ηρώ.
 Πάτερθε δ' ὅμμα τίτασιν ἐπ' ἄρεια νῶτα θαλάσσης.
 Εἵπου ἔσσεθρῶσθαι διζώμενον ὃν ᾤχετοίτῳ.
 Λύχου σβεννυμένοιο· παρὰ κρηπὶδα δὲ πύργου
 Θρυπτόμενον σσιλάδισσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτῳ,
 Δαιδάλεον ῥήξασα πρὸς σήδεσσι χερσὶν,
 Ροιζήσδον φερσάριον· ἀπ' ἡλιδάτου πῖσε πύργου.
 Καδδ' Ηρώ τέθνηκε ἐπ' ὀλυμμένῳ ᾤχετοίτῳ.
 Ἀλλήλων δ' ὑπὸ ναιτο καὶ ἐν πυμάτῳ πρὸς ὀλέθρῳ,

ἔσσοι ναυδοι.) Fortasse scribendū ἀλισταρέων σφυρὰ νήσωρ.

πρὸς ἀλίσρ. utitur illa voce non semel Nonnus. Is. Hort.
 καὶ μὴν ὀπιπῇ.) Legendū est ὅ-φε δυνόντα βοώτων. G. Cant.
 ἐς ζυγίῳ ἱερῶ.) Legendum Ηρην, ut est in ms. Ger. Fal-
 kenburgii.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

AUTHORVM,

QVORVM POEMAT A HQC
ENCHIRIDIO CONTI-
nentur, Elenchus.

- THEOCNIS** Megarensis, pag. 7
Annotationes in eundē; ex Elia Vineto, pag. 78
PHOCYLIDES, pag. 101
Versus Phocylidi attributi tum apud Athenæum,
tum apud Stobæum, pag. 112
Annotationes in Phocylidem, Ex V. Amerpa-
chie, pag. 124
PYTHAGORÆ carmina aurea, pag.
122.
Annotationes in eadem. Ex eodem V. Amer-
pach. 126.
SOLONIS sententiæ elegiacæ, pag. 131
Eiusdem nonnulla citata tum à Philone, tum à
Clemente Alexand. pag. 143
TRITHEVS de Virtute bellica,
pag. 147.
Alia eiusdem, pag. 149
SIMONIDES de vita humana, pag. 157. &
165.
Eiusdem iambi de mulieribus, pag. 158
Gnomica eiusdem in mortem, pag. 163
RHIANI, de imprudentia, pag. 171
EX NAMYMACHI scriptis sen-

I N D E X.

sententiæ.	pag. 173
Eiusdem vituperium diuitiarum,	pag. 176
PANTASIDIS in incontinentiam,	177
EX ORPHEO , de Deo,	181
MIMNERMI de vita quòd breuis sit,	184
Epigrammata eiusdem,	187
LINI in Prudentiam & Spem,	189, & 191
CALLIMACHI nonnulla,	191
EVENI Parÿ sententiæ,	193
ERATOSTHENIS Cyrenai,	195
MENECRATIS Comici,	197
POSIDIPPI Cassandri,	ibid. & 265
METRODORI Atheniensis,	199
TIMOCLIS Comici,	ibidem, & 267

H O S A V T O R E S I N S E Q V I -
 tur Senariorum libellus , continens diuersorum
 Poëtarum sententias singulares : quarum capita
 hæc sunt.

- I N			
<i>Amantem,</i>	212	<i>Artem,</i>	226
<i>Amicū & Amicos,</i>	230	<i>Attentionem,</i>	226
<i>Animum,</i>	352	<i>Auaritiam,</i>	224
		<i>Audaciam,</i>	226

I N D E X.

<i>Auxilium,</i>	224.	<i>Iusto,</i>	208.
<i>D E</i>		<i>Iuventute;</i>	218.
<i>Bonus viris,</i>	200	<i>I. N</i>	
<i>D E</i>		<i>Laudem,</i>	210
<i>Conscientia,</i>	226.	<i>Leges,</i>	218
<i>Consilio,</i>	204	<i>Liberos,</i>	220
<i>Continentia,</i>	210.	<i>Lucrum</i>	214
<i>Curiositate,</i>	224	<i>A D</i>	
<i>D E.</i>		<i>Medicos;</i>	214.
<i>Dco,</i>	212	<i>Mendacium,</i>	234.
<i>Doctrina;</i>	220	<i>Moderationem,</i>	218
<i>I N</i>		<i>Mærorem,</i>	216
<i>Ebrietatem</i>	218	<i>Mortem,</i>	212.
<i>I. N.</i>		<i>Mulierem,</i>	206
<i>Famem,</i>	216	<i>Mutuum,</i>	234
<i>Fælicitatem,</i>	210	<i>I N</i>	
<i>Fidem;</i>	222	<i>Naturam,</i>	232
<i>Fortunam,</i>	226	<i>Neceſſitatem,</i>	200.
<i>Furtum,</i>	218	<i>Nobilitatem,</i>	210.
<i>A D</i>		<i>Nouercam,</i>	218
<i>Gloriam,</i>	208	<i>Nuptias,</i>	204
<i>A D.</i>		<i>D E</i>	
<i>Honorem,</i>	226	<i>Occultis;</i>	216
<i>Hortationem,</i>	222	<i>Odio,</i>	212
<i>Hospites,</i>	218	<i>Opibus,</i>	224
<i>D E</i>		<i>Oratione;</i>	216
<i>Improbis;</i>	224.	<i>D E.</i>	
<i>Industria,</i>	232	<i>Parentibus,</i>	206
<i>Infortunio,</i>	210	<i>Paupertate,</i>	222
<i>Ingrata memoria.</i>	202	<i>Peccato,</i>	200.
<i>Iniuria;</i>	228	<i>Pietate,</i>	212
<i>Inuidia,</i>	230	<i>Pœnitentiæ;</i>	218
<i>Iracundia,</i>	220	<i>Populo,</i>	208.
<i>Iudicio, & diuina Iuſtitia,</i>		<i>Precibus,</i>	212.
214.		<i>Prudentia;</i>	232.
<i>Larcinando;</i>	220	<i>Pulchritudine,</i>	214.

I N D E X:

I N		Superbiam,	
Regem,	202	D E	
Resum,	204	Tempore,	214, & 234
I N.		Tolerantia,	228
Sanitatem,	228	D E	
Senectutem,	204	Veritate,	202
Servos,	210	Vita,	202, & 212
Silentium,	226	Vituperio,	234
Somnum,	228	Voluptate,	212
Spem,	210	Virtute,	200

Ex Io. Hertelij versione:

ADDITA SVNT EIVSDEM
cum superioribus argumenti nonnulla ex ve-
terum Comicorum fragmentis Gnonica. ab H.
Stephano versibus expressa.

PHILEMONIS qui novæ sen. mediæ
Comediæ Poëta fuit, pag. 235

ALEXIDIS Thurij,	240
AMPHIDIS Atheniensis,	242
ANAXANDRIDIS Rhodij,	243
ANTIPHANIS Carystij,	244
APOLLODORI Geloi,	248
DIPHILI Sinopenfis,	249
MENANDRI Atheniensis,	250
DIODORI Sinopenfis,	258

INDEX.

<i>Exilium</i> VLI Atheniensis,	259
IPPARCHI,	261
NICOSTRATI,	261
PHERECRATIS Atheniensis,	261
CRATETIS Atheniensis,	265
ERIPHI	265
CLEARCHI,	207

FINIS.